

Ylitän Aurajoen aina silloin

Joulupäivän myöhäisillan auvoinen tunnelma leijuu Pub Tinatuopin tupakansavun, puheensorinan ja kolpakoiden kolinan yllä kuin kimmeltävä keinolumi tanskalaisen muovikuusen oksilla.

Atmosfääri on sopuisa ja seesteinen, ja kaikki ihmiset ovat tosi ystävällisiä ja kohteliaita toisilleen, kuten jouluna tietysti kuuluukin. Ja niin hyvä lämmin hellä, on siis mieli jokaisen.

Jussi Vares istuu yksikseen nurkkapöydässä seuranaan vain pullo kylmää Karhua sekä avoinna oleva Rikosposti. Vares on syventynyt kahdelle aukeamalle taitettuun artikkeliin, jossa käsitellään Suomessa viime aikoina laajaa julkisuutta saanutta »kadonneiden kirjankustantajien mysteeriä».

Aina ajoittain Vares vilkuilee rannekelloaan ja miettii, että missä ihmeessä Anita nyt taas kuhnailee. Naisen piti tulla jo puolisen tuntia sitten. Mutta toisaalta tällainen odotuttaminen on kyllä juuri niin Anitan tapaista.

Samassa Pub Tinatuopin ulko-ovi avautuu. Kynnyksen yli tupruaa jauhomaista, kimmeltävää vitilunta ja hyinen veto leikkaa tupakansavua. Kaikki puheensorina ja ihmisten iloinen liikehdintä savuisessa kapakassa pysähtyy kuin käskystä. Päät kääntyvät oven suuntaan. Muutamassa pöydässä vedetään syvään henkeä. Jonkun juhlijan suusta karkaa kirous, joka kuitenkin katkeaa kesken kaiken.

Kaikki tajuavat yhtäaikaan kuka nyt on tulossa.

Jokaisen mielessä on yksi ja sama ajatus: Tinatuopin kynnykselle on nyt ilmestynyt kaiken hyvän lähettäjä – Juudean oma poika eli Jeesus Nasaretilainen.

Usko on yhteinen ja rikkumaton. Ison Kirjan kuvituksesta sekä kirkkojen koreista alttaritauluista tuttu ihmisen poika on laskeutunut alas taivaistaan ja saapunut juuri tänään, jouluna, omana syntymäpäivänään tervehtimään tavallisia syntisiä Tinatuoppiin ja Turkuun, Suomen Joulukaupunkiin!

Jeesus on pukeutunut Suomen armeijan kulu-neeseen ja harmaaseen paskamantteliin. Hän on ilmeisesti kävellyt pitkän matkan viiltävässä pakasyössä, sillä hopeinen kuura on kukittanut hänen pitkät ruskeat hiuksensa kuin outo, taivainen sädekehä. Jeesus sukii pitkää kiharaista partaansa kärsvän ja mietteliään näköisenä.

Rienaaja voisi kuvailla ilmettä jopa krapulaiseksi. Kaikki paikallaolijat ovat kuitenkin sitä mieltä, että lähinnä hänen kasvoiltaan kuvastuu syvä ja raskas

huoli maailman menosta ja ihmiskunnan synkstä syntitaakasta.

Jeesus lähtee liikkeelle ovensuusta. Hän alkaa kiertää rauhallisesti pöydästä pöytään ja kerää paikallaolijoilta nopean kolehdin. Hän ei sano sanaakaan, ojentaa vain kätensä. Ja kaikki antavat jotakin, kuka kolikon, kuka jopa kahisevaakin, jokainen tietysti omien mahdollisuuksiensa mukaan. Myös Jussi kaivelee hetken taskujaan ja antaa kaksi vitosen kolikkoa. Jeesus nyökyttelee lyhyesti kiitokseksi.

Hän tunkee rahat manttelinsa sivutaskuun, astelee baaritiskille ja tilaa ison oluen. Baarimikko ei veloita siitä mitään. Jeesus ottaa kolpakostaan pitkän hörpyn, pyyhkii vaahtoa huurteisesta parrastaan, katsoo tutkivasti ympärilleen ja lähtee sitten tulemaan suoraan Jussin pöytää kohti.

Vares ryhdistäytyy ja siirtää Rikospostiaan sen verran, että vieraan kolpakolle jää sopivasti tilaa. Kumpikaan ei puhu mitään. Jeesus sytyttää itsekäärityn sätkän tulitikulla ja imee ensimmäiset henkoset laihat posket lommolla, vakava katse kattoon suunnattuna.

Jännittynyt tilanne Tinatuopissa alkaa taas pikku hiljaa normalisoitua. Joku janoinen menee tilaamaan itselleen lisää olutta, ja joku toinen alkaa kertoa äsken kesken jäänyttä juttuaan. Kehtaapa joku jopa poiketa jo kusellakin.

Jussi karauttaa kurkkuaan ja sanoo:

»Sitä taidetaan olla niin kuin Jeesuksia, vai?»

»Älä anna ulkonäön hämätä, veli.» Miehen ääni on kaunis baritoni, kuin gregoriaanisella kuoromunkilla. »Ystävä. En minä ole mikään Vapahtaja, vaan pelkästään yksi hänen vähäisistä enkeleistään», mies kuittaa rauhallisesti. »Olen näet arkkienkeli.»

»Arkkienkelikö? Siis kuitenkin jonkinlainen varajeesus, niinkö?»

»Kai sitä niinkin voi sanoa. Tehtäviini kuuluu tuurata aina silloin tällöin Jumalan Poikaa.»

»Vain niin. Minä olen muuten Jussi vaan.» Vares ojentaa kätensä.

»Minä olen Gabriel.» Mies tarttuu käteen. »Näin kavereiden kesken Kaapokin käy.»

»Milläs asioilla sitä liikutaan?»

»Minä olen tullut tänne maailmaan selvittämään erästä rikosta ja kauheaa vääryyttä. Minä tulin tähän kapakkaan varta vasten tapaamaan juuri Sinua, Jussi Vares. Koska Sinä olet Isän valittu.»

»Hetkinen. Valittu mihin?»

»Sinut on valittu tärkeään tehtävään. Sinä olet ratkaiseva ja paljastava minun avullani erään karneen rikoksen, jonka selvittämiseen maallisten viranomaisten voimat eivät enää riitä. Jussi Vares, sinä olet nyt taivaallisten voimien välikappale.»

»Vai niin. No, kerta se on ensimmäinenkin kerta», Vares naurahtaa epävarmasti. »Mistä on kyse?»

»Tunnetko sinä nämä kaksi kynäilijää, nämä kaksi kurjaa baareissa roikkujaa ja huorintekijää,» tai-

vaan enkeli pitää pienen merkitsevän tauon. »Anatoli Kopelov ja Veijo Pushkin, ovatko nimet tuttuja?»

»Toki minä ne miehet tiedän», Jussi Vares nyökyttelee entistä hämmentyneempänä.

»Hyvä. Ja sinullahan on tuo Rikospostikin avoimena juuri oikealta kohdalta. Eikä muuten välttämättä täysin sattumalta.»

Vares vilkaisee kummastuneena taas »kadonneiden kirjankustantajien mysteeristä» kertovaa artikkelia.

»Tarkoitatko sinä. . . Kaapo,» Vares pidättelee sanojaan »että niillä kahdella kaverilla on jotakin tekemistä tämän jutun kanssa?»

»Tarkoiton», enkeli huoahtaa painokkaasti ja ottaa taas pitkän hörpyn kolpakostaan. »Siksi minun onkin näytettävä sinulle jotakin todella tärkeää, Jussi.»

»Näytettävä?»

»Niin. Saat nähdä kaiken ihan omin silmin. Sillä se usko, joka näkee. Niinhän se tässä maailmassa tuppaa olemaan. Mene vessaan, istu pytylle ja sammuta valot. Olet näkevä kaiken juuri niin kuin se tapahtui.»

Jussi kohottaa kulmiaan, epäröi pienen hetken ja vilkuilee syrjäkarein naapuripyötiä. Kukaan ei näytä olevan enää kiinnostunut heistä kahdesta. Niinpä Vares päättää tehdä työtä käskettyä ja totella Kaapoja, tuota vakavaimista Herran enkeliä, sillä totte-

leminen tuntuu hänestä jostakin syystä maailman luonnollisimmilta asialta.

Vares nousee pöydästä ja kättelee miehen, jonka pitkällä hiuksilla lepäävä hopeinen kuura on jo pikku hiljaa sulamassa pois. Enkeli iskee Varekselle rohkaisevasti silmää ilme vakavana ja sanoo pehmeällä äänellä:

»Veli, muista siis yksi asia: tärkeintä on usko, usko ja vielä kerran usko.»

Vares nyökkää ja astelee sivuilleen vilkuilematta suoraan vessaan. Jussi istuu tuolelle, vetää syvään henkeä ja sammuttaa sitten valon.

Nyt Vares istuu aivan yksin sakeassa pimeydessä. Seuranaan hänellä on vain kirpeän raskas kusenlempi ja ruostuneen hanan ärsyttävä lätsähtely.

Sitten alkaa tapahtua jotakin. Jussi tuntee kutittavan lämmön munaskuissaan, kuin kevyen kosketuksen. Vessan ovi hänen edessään alkaa hohtaa kummallisesti. Oven pinnalle ilmestyy neliskanttinen valokehä, joka täyttyy sitten lukemattomista tummista erikokoisista rakeista. Ne ovat kuin roskaa tyhjänä pyörivässä filmissä. Pian tämän jälkeen seuraa tulikirjaimina hehkuva teksti:

HEAVEN'S SAKE PROUDLY PRESENTS:
AN ANGEL GABRIEL PRODUCTION. . .

Ja sitten alkaa varsinainen esitys. Oveen heijastuu mustavalkoinen filminpätkä, kuin käsivaralta kuvat-

tu dokumentti. Jussi jähmettyy niille sijoilleen ja tarttuu tiukasti kiinni pytyn reunoista.

Kuvaan ilmestyy takapiha, jolla seisoo roskatynnyreitä ja iso kasa syksyn kirkasvärisiä lehtiä. Herätyskello pirisee valittavasti jossakin. Samassa lehtikasa alkaa liikahtella ja sieltä nousee näkyviin laiha miekkonen, joka puistelee irtolehtiä ja neu-lasia tummasta puvustaan. Mies laulelee siinä aamutoimia suorittaessaan hiljalleen omalla nuotillaan:

»Ooo, casa mia, que bene, piu bella cosa. . .»

Vares tuntee miehen hyvin. Kyseessä on kaupungin kapakoista tuttu runoilija Anatoli »Ana» Kopelov. Ilma karkaa pihisten Vareksen kuivien huulten välistä. Enkelihän ei näemmä puhukaan paskaa.

Enkeli Kaapon taivaallinen kamera leikkaa toiseen miljööseen, aivan eri mieheen.

Taas on kyseessä tuttu naama: runoilija Veijo Pushkin. Pushkin hortoilee pitkin kadunvartta hie-man epävarmoin askelin. Mies on pukeutunut liian kireään tummansiniseen pukuun ja hailakkaan silkkikravattiin. Hänellä on kainalossaan ohut pahvikansio, jota hän puristaa tiukasti kuin aino-kaistaan. Enkelin kamera zoomaa likemmäs ja poi-mii kuvaan kansion päälle liimatun otsikkotarran, jossa lukee:

»YLITÄN AURAJOEN AINA SILLOIN. . .»

Runoelma, kirj. A. Kopeloj ja V. Pushkin

Pushkin ohittaa vanhoja rappeutuvia puutaloja joiden ruostuneet vesirännit näyttävät pysyvän kiinni seinissä pelkän pyhän hengen voimalla. Äkkiä kuuluu matkpuhelimien tuttu vaativa hälytysääni. Runoilija Veijo Pushkin pysähtyy, vilkaisee varovasti ympärilleen, nostaa housunsa lahkeita ja kumartuu lähimmän vinon vesirännin puoleen. Hän potkaisee kahdesti peltistä ränniä ja ilmoittaa ränniin käheällä äänellä:

»Pushkin!»

»Ana täällä, voitko sä puhua?» Kopelojn ääni kaiakuu rännistä.

»Nyt on hiukan huono tilanne. Soita viiden minuutin päästä uudestaan!»

»Joo. Mä pirautan.»

Pushkin oikaisee selkensä, jatkaa taas matkaa ja yrittää väistää vastaantulevan rouvan kummastunutta katsetta. Runoilija ohittaa kaksi ränniä, mutta jää nojaillemaan kolmannen luokse. Hän sytyttää tupakan. Yskiskelee. Vaihtaa jalkaa. Vilkuilee kelloaan vähän väliä. Lopulta puhelin pirahda soimaan uudestaan ja Pushkin polvistuu taas alas ja alkaa puhua ränninaukkoon.

»Jep. Veijo täällä.»

»Hyvä. Mä ajattelin vaan varmistaa että onks kaikki kondiksessa.» Kopelojn ääni on metallinen. Tai pikemminkin peltinen.

»Pikku darra päällä.» Veijo Pushkin purauttaa olkiaan. »Mutta muuten ei mitään hätää.»

»Kässäri mukana?»

»Totta kai. Ja kello on muuten jo sen verran, että se hesalainen kustannusherra köröttelee varmasti jo jossakin Salon tällä puolella.»

»Joo. Eipä sitten muuta kuin että nähdään Apteekissa!»

»Siellä, tsau!»

Jussi Vares korjaa asentoaan epä mukavalla pytyllä ja odottaa silmä kovana uutta kuvakulmaa. Hän ihmettelee samalla outoa painoa nivusissaan.

Valokehä vessan ovesa räpsähtää pari kertaa kuin filmi nykisi. Sitten kuvaan tulee Kaskenkattua alas lasketteleva kallis valkoinen avomersu, jossa istuu tanakka, helmenharmaaseen pukuun, Cuccin ohueen kultakelloon ja Armanin liukuvärjättyihin silmälasihin sonnustautunut herrasmies.

Mies tekee röyhkeän U-käännöksen keskellä jyrkästi viettävää mäkeä ja parkkeeraa mersunsa kadunvarteen, vain vähän seurusteluravintola Uuden Apteekin yläpuolelle. Hyvinpukeutunut herra nappaa hienon siannahkaisen asiakirjasalkkunsa, nousee autostaan ja lähtee laskeutumaan kadunvartta alaspäin.

Aivan kapakan ovenpielessä istuu iso bernhardilaiskoira kippoineen. Perintöpiirongin kokoisen

koirankuvatuksen vierellä istua kököttää ihan yhtä massiiviselta näyttävä parrakas isäntä. Isännän silmiä peittävät läpitunkemattomat, mustat lasit. Hänen vierellään katukäytävällä lojuu valkoinen keppi. Miehellä on edessään risainen hattu, jossa kimaltelee vain muutama pieni kolikko.

»Antakaa, oi kiltti rikas herra, köyhälle marka tai pari. . .» Koiran isäntä kääntää kasvonsa odottavasti yläviistoon kuullessaan tyylikkään pukumiehen määrätietoiset askeleet.

»Vittu! Mene töihin siitä kerjäämästä!» Pukumies ottaa kunnollisen vauhdin ja potkaisee hatunrähjän keskelle jyrkkänä viettävää katua. Pari kolikkoa lähtee vierimään kohti Aurasiltaa iloisesti kilisten. Koira ärähtää vihaisesti, mutta pukumies kiertää otuksen riittävän kaukaa ja astuu ravintolan hämääseen.

Enkelin kamera zoomaa koiran ruokakippoa. Vares sävähtää pytyllään ja vetää syvään henkeä havaitessaan, että kipossa on vain yksi ainoa luu. Se on muuten ihan tavallinen, puolittain jyrjitty luu, mutta siinä on kiinni rannekello.

Pukumies astuu sisälle melkein tyhjään kapakkaan. Enkelin kamera seuraa häntä taas tiiviisti. Baarimestari nimeltään Otto seisoo tutulla paikallaan tiskin takana viiksiään sukien. Otto nyökkää miehelle kohteliaasti.

»Sitä ollaan niitä Helsingin kirjankustantajia, vai?» Otto toteaa.

»Aivan. Ja nyt olisi kyllä hieman kiire.» Kustanta-

ja vilkaisee merkitsevästi Cuccin kultaista, ohutta ajannäyttäjää. »Tarkoitus olisi syödä täällä lounas ja tavata ne pari kaveria, mitkä ne niiden nimet nyt olivatkaan. . .»

»Kopeloj ja Pushkin. Seuraava huone, olkaa hyvä. Pojat jo siellä odottelevatkin.»

Mies rykäisee, vaihtaa salkun kädestä toiseen ja jatkaa seuraavaan huoneeseen. Samalla hetkellä herra Korpela pistää naamansa ulos keittiön heiluriovesta. Korpelalla on päässään korkea valkoinen kokinhattu ja likainen pikku esiliina edessään. Korpela katsoo kustantajan leveää selkää pitkään ja arvioivasti.

Jussi Vares rypistää otsaansa pytyllään. Hän ei ole koskaan aiemmin nähnyt herra Korpelaa tuollaisessa sotisovassa. Vareksen kivekset tutajavat edelleen jotenkin oudosti. Se tekee hänet levottomaksi.

»Suoraan asiaan, hyvät herrat. . .» Helsinkiläinen kustantaja puhuu möreällä ja itsetietoisella rintaäänellä. Enkelin kamera seuraa tarkasti hänen kasvojensa ilmeitä. »Niin, mikäs se teidän sopimussuunnitelmanne nyt olikaan?»

»Kas tässä.» Anatoli Kopeloj ojentaa kustantajalle kansion, jossa lukee: »Ylitän Aurajoen aina silloin. . .»

»No voi helvetti, olisi se pitänyt arvata: käsikirjoittajia. No, katsotaan nyt sitten kun tänne asti on tultu.»

Pienen epikurolaisen porsaan näköinen kustantaja silmäilee käsikirjoitusta nopeasti sieltä täältä ja antaa tuomionsa:

»Turha kierrellä tai kaarrella tämän enempää. Paskaa, ei kaupallista potentiaalia. Potswanan punapersepaviaaneillakin on parempaa lyriikan tajua ja enemmän poweria kuin teillä kahdella.»

Anatoli Kopeloj ja Veijo Pushkin istuvat pöydän toisella puolella ääneti ja liikkumatta. Sitten miehet vilkaisevat toisiaan varovasti sivusilmällä. Kustantaja tönäisee käsikirjoitusnivaskan miehiä kohti.

»Siinä. Pitäkää hyvänänne. Älkääkä enää häiritkö minua moisella sonnalla. Seuraavaksi voitte tarjota hengentuotettanne vaikka Suomen Uimaopetus- ja Hengenpelastusseuralle.» Kustantaja naurahtaa. »No niin. Minä olen nyt ajanut aamusta saakka ja alkaa pikkuhiljaa hiukan nälättää. Ehkä me kuitenkin edes nautimme lounaan, jonka te lupasitte, kun pyysitte minut tähän mitä te kutsuite liikeneuvotteluksi. Että mitähän sitä olisi listalla?»

»Korpelaa!» Anatoli Kopeloj kutsuu kovalla äänellä onnistuen pitämään pitkän naamansa ilmeettömänä.

Korpela ilmestyy paikalle ihmeellisessä kokinhattussaan ja roiskeiden tahrinassa essussaan. Korpelan varustustakin enemmän Vares ihmettelee sitä, että hänen palleissaan tuntuu nyt muutama outo painallus. Kuin joku kopeloi niitä silkkaa uteliaisuuttaan. Käsittämätöntä.

»Mitä herrat haluavat juoda?» Herra Korpela kysyy kohteliaasti.

»Meille molemmille Talonmiehen Vapaapäivä», sanoo Veijo Pushkin katsomatta Helsingin-vieraaseen.

Herra Korpela nyökkää. »Entäpä tälle Helsingin herralle?»

»Minä olen mersulla. Eli vissy minulle. Mutta mitä on listalla? Siis ruokaa?»

»No, meillähän olisi nyt esimerkiksi Södikän Pannua. . .» Korpela aloittaa. »Sitten Kyljystä Tammen Terholla, Ox á la Otava, Gummeruksen Sikaa, Pohjoisen Potkaa ja sitten vielä näitä porsaannoiset-
teja As You Like It. . .»

»Vai niin. Että teillä on täällä siis ihan valinnan varaakin!» kustannusherra naurahtaa.

»Minä voin kyllä esitellä keittiön. Se voisi helpottaa herran päätöksentekoa. Ja näette samalla, että meillä on kaikki taatusti tosi tuoretta.» Korpela viittaa kädellään kohteliaasti keittiön heiluriovien suuntaan.

»Joo. Suositellaan.» Anatoli Kopelov nyökkää naama kivettyneenä. »Kaukaa tulleen herran kannattaa kyllä ihan itse tsekata tarjoukset.»

»No, jos minä sitten tekisinkin niin. Eihän tästä ruuan saannista näemmä näytä muuten tulevan niin yhtään mitään.» Kustannuspomo nousee pöydästä raskaasti huoahtaen ja lähtee herra Korpelan perässä keittiön suuntaan.

Ja Jussi Vares istuu edelleen matalalla pytyllään pimeässä vessassa jännittyneenä, jäsenet puutuneina ja silmät apposen avoimina. Samaan aikaan vessan läikikkääseen oveen heijastuva outo enkeliraina on taas siirtymässä seuraavaan kohtaukseen. Mutta edelleen Jussia ihmetyttää eniten se, että mikä ihmeen näkymätön käsi leipoo parasta aikaa hänen pallejaan?

Enkeli Gabrielin kamera työntyy tuuletuskanavan aukosta katonrajasta ahtaaseen paistinkäryiseen keittiöön, jossa herra Korpela parasta aikaa hääräilee työn touhuun keskittyneenä. Parilla tirisevällä paistinpannalla käryää isot viipaleet rasvaista lihaa ja sivummalla, leikkuupöydillä näkyy lisää suuria, nyljettyjä kimpaleita, kuin vastakaadettua preeriapuhvelia joka odottaa pemmikaanimestariaan.

Keittiön nurkassa seisoo yksinäinen musta jätösäkki, johon on kasattu monenlaista tavaraa: helmenharmaa kaksirivinen herrainpuku, hienot lakeerikengät, punaisten roiskeiden läikittämä valkoinen kauluspaita sekä valkeat bokserit, joiden takamukseen on ommeltu jonkun klubin punainen merkki. Muovijakkaralla sähköuunin vieressä lojuu orpo siannahkasalkku, ruskean töhnän tahrима kultainen merkkirannekello sekä keskeltä katkenneet silmälasinpokat parasta ja kalleinta Armanin laatua.

Herra Korpela ahertaa hiki hatussa ja yrittää vi-

heltää »Kwai-joen sillan» tunnusmelodiaa, mutta sävel ei tunnu menevän ihan oikein. Ilma on sakeanaan verenhajua ja paistinkäryä.

Mutta enkelin kamera lähtee taas liikkeelle ja siirtyy heiluriovien kautta ulos keittiöstä, takaisin kapakan puolelle. Otolla, ravintolan viiksekkäällä isännällä on parhaillaan meneillään liikeneuvottelu Kopelojn ja Pushkinin kanssa.

»Se oli aika hyvässä lihassa, kuten varmaan huomasi», Anatoli Kopelov yrittää selittää.

»Parhailla ranskalaisilla konjakeilla marinoitua ja todella hyvin riippunutta lihaa», Veijo Pushkin vahvistaa toiveikkaana.

»Sorry nyt pojat», Otto levittelee käsiään ja sukii viiksiään. »Mutta minä en voi mitään markkinatilanteelle. EU:n ylitarjonta, Hullun lehmän tauti, ulkomainen halpa geenikarja. Kaikki tuomoinen vaikuttaa lihan maailmanmarkkinahintaan.»

»Tule nyt edes hieman enemmän vastaan, mies hyvä», Kopelov vetoaa vielä.

»Bisnetti on bisnettiä. Sitäpaitsi se Gummeruksen kaveri, siis se edellisviikkoinen, oli todella sitkeää tavaraa, kuin ylämäkeen ammuttua.» Otto ravistelee päätään. »En voi auttaa enempää. Ottakaa tai jättäkää.»

»No anna tänne nyt sitten ne hillot!» Anatoli vilkaisee Veijoa kysyvästi sivusilmällä.

Otto nyökkää rauhallisesti, avaa kassakoneen ja

laskee sitten kaverusten kätösiin satakuusikymmentäviisi markkaa ja viisikymmentä penniä.

»Palataan asiaan, Otto. Syksymmällä.» Kopelot toteaa vaisusti.

Vares hieroo kasvojaan suu hämmästyksestä avoinna ja niska jännityksestä kihelmöiden. Tämä ei voi olla totta! Kaapo-enkeli on parasta aikaa paljastamassa hänelle yhden tämän vuosisadan suurimmista rikossarjoista.

Mutta kuka piru hääräilee koko ajan minun munissani? Vares on kirotta ääneen.

Filmi ei kuitenkaan päättynyt tähänkään.

Gabriel-enkelin utelias kamera luiskahtaa Apteekin ovesta ulos kadulle ja kääntyy ensin ylärinteeseen.

Urkuharmonin kokoinen bernhardilainen ja lähes yhtä iso isäntänsä istuvat rintarinnan hesalaiskustantajan avomersussa, jota isäntämies on juuri parasta aikaa starttailemassa. Urheiluauton trimmattu moottori hyrähtää kertalaakista käyntiin. Isäntä alkaa nauraa hekottaa kuin kalmukki kaakinpuulla ja heittää sitten rempseästi mustat lasinsa kauas keskelle katuja. Iso venäläinen rekka murskaa lasit alleen ja Hereford-lehmän kokoinen hurta haukahtaa iloisesti. Sitten komea parivaljakko lähtee ajamaan mäkeä ylöspäin, kohti laskevan auringon kajoa.

Kamera vaihtaa suuntaa. Väärinymmärretyt ru-

noilijat Anatoli Kopelov ja Veijo Pushkin astelevat samaan aikaan katua alaspäin, kädet syvälle taskuihin työnnettynä ja hartiat lysässä.

»Vittu, on tämä jotenkin niin turhauttavaa, siis tämä suomalainen kustannuspolitiikka.» murisee Pushkin.

»Mutta hei, ehkä kyseessä ei olekaan meidän ongelmamme, vaan lähinnä runouden ongelma», Kopelov miettii.

»Mitä sinä tuolla tarkoitat?»

»Sitä minä vaan, että ehkä meidän pitäisi ottaa vaarin siitä yhdestä vinkistä. Olikohan kyseessä nyt sen Kirjayhtymän tyypin neuvo?»

»Siis että keskityttäisiin enemmänkin keittokirjoihin?» Kopelov kohottaa kulmiaan. »Niinkö meinaat?»

Vares säpsähtää nyt todella ikävästi häirittynä. Tunne muuttuu koko ajan piinallisemmaksi. Joku sinnikäs tyyppi painelee hänen kiveksiään rytmikkäästi ja keskeytyksettä, kuin vaaksan kokoinen viininpolkija. Mutta sehän on järjetöntä. Ja lisäksi kiusanhenki pitää outoa ääntä: murahtelee, kehää ja inisee.

Jussi räpyttelee silmiään ja avaa ne sitten sepposen selälleen. Mitä nyt? Mitä tämä on? Ainakaan hän ei ole ole enää Tinatuopin ahtaassa vessassa.

Vares näkee vatsansa päällä tutun otuksen: Anitan ison kollikissan, vanhan vainoojansa. Kissa on taas kerran unohtunut syvälle omiin omituisiin sek-

sifantasioihinsa. Katti leipoo Jussin sepalusta innokkaasti kaksin tassuin, matalasti kurnuttaen ja selkää hekumallisesti köyryssä.

Jussi on aivan hiljaa ja vilkuilee hämääntyneenä ympärilleen. Hän kuulostelee ääniä ja nuuhkii tuoksua jännittyneenä. Kestää pari pitkää sekuntia, ennen kuin Jussi lopulta tajuaa olevansa farmaseutti Anita Makkosen kämpillä ja makaavansa naisen olohuoneen pehmeällä sohvalla. Keittiöstä päin kuuluu astioiden kolinaa ja ilmassa leijuu kypsyvän kinkun tuoksu.

»Anita. . .»

»Ai jaa. Herra sitten suvaitsee vihdoinkin heräillä.»

Anita kurkistaa keittiön ovelta kauha kourassaan.

»Hyvää joulupäivää vaan, Jussi. Ja minähän muuten taisin varoittaa sinua ahmimasta niitä raskaita rosolleja ja muita lanttulaatikoita niin kauheita annoksia heti aamusesta. Herra on kuorsannut ja pyörinyt siinä sohvalla viimeiset pari tuntia niin kummallisen levottomana että tässä alkaa jo oikein huolestua.»